

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

Đồng Tu Thăng Hoa

Montreal 12-07-1993

Độ̀ng Tu Thặ́ng Hoa

(Bạ̀i giặ́ng cụ̉a Thặ́y Lương Sĩ Hặ́ng tặ́i Montreal,
Canada, ngặ́y 12- 07- 1993)

Vô Vi là một nhóm người nhỏ, mà qua cái phương
thiền mà chúng ta đã thực hành. Biết rõ mình
thương yêu mình, mình mới thực hành cái pháp. Thực
hành cái pháp để cởi mở và khai triển tâm thức, quân
bình điện năng sẵn có của chúng ta, chúng ta mới theo
kịp thời đại tiến hóa văn minh bây giờ. Những cái gì
về máy móc vật chất đã tiến hóa về điện năng, về ener-
gy đã tiến hóa,. Muốn tiến hóa cho kịp kỳ thì phải gì?
Phải thanh tịnh quân bình, cởi mở mới học hỏi được.
Còn nếu mà ràng buộc thì không có phát triển, không
bao giờ học hỏi được. Cho nên ta tu thiền, ta ngồi thiền
để làm gì? Ngồi thiền để cho mọi bộ phận nó an nhiên
tự tại! Không phải ăn nhiều, ngồi thiền được. Ăn vừa

phải để điện năng nó dồi dào, nó khai triển. Làm Pháp luân thường chuyển để cho nó qui hội lại.

Cái nguồn điện năng là nguồn sống của chúng ta liên hệ với Trời đất, liên hệ với vũ trụ. chứ không phải nguồn sống của chúng ta vì đồng tiền, không phải! Sự sống của con người là liên hệ với càn khôn vũ trụ, sống động vô cùng. Óc của chúng ta mở tới vô cùng, không phải giới hạn. Và nuôi dưỡng vào trong giới tranh chấp là nó ô trược, uổng lắm! Chúng ta đã dùng pháp khứ trược lưu thanh, là khai triển khỏi óc để tiến hóa tới vô cùng thì chúng ta mới thấy rõ là khả năng của chúng ta là vô sanh tại mặt đất này. Từ những chuyện các bạn không biết và các bạn biết và các bạn sẽ biết. Cái đó ai hứa hẹn? Chính bạn phải đi mà thôi. Cho nên chúng ta phải khứ trược lưu thanh thì chúng ta giải nghiệp tâm, nó nhẹ chùng nào chúng ta đi nhanh chùng ấy! Đi được chùng nào thì chúng

ta sẽ học hỏi nhiều chừng này! Chính ta phải làm cho ta, ta phải biết thương ta trước hết, mới thương người khác. Đừng có học lối kêu là tôi học cách thương yêu của người đi trước, không được! Tôi phải biết thương tôi mới chứa đựng sự thương yêu của người để lại cho tôi là cái hạnh tu! Thực hành, đạt tới quân bình mới chứa đựng được cái thanh quang sáng suốt, của Chúa của Phật cũng vậy mà thôi. Quay về quân bình thì nó mới có một triết lý sống động để dẫn giải cho tâm thức! Đó là bữa ăn của phần hồn. Mà nếu chúng ta không biết thương ta, không đem lại quân bình cho chính ta, thì chúng ta mất sức sống. Mà bây giờ các bạn có bao nhiêu của cải cũng mất sức sống.

Sức sống chúng ta không phải của cải! Sức sống của chúng ta là điện năng tâm linh khai triển tới vô cùng hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Thì thức hòa đồng chúng ta có! Thức hòa đồng có, có hạnh phúc,

có sự sống. Chúng ta là một nhóm người nhỏ nhỏ mà đến đây để đón cái gì? Để muốn hiểu khả năng của chính mình. Mà mọi người tu tới bây giờ, qua những lời giảng của tôi nhiều kỳ rồi, để thấy khả năng của chính mình. Mình ăn uống những gì? Ăn là điện năng của vũ trụ, qua ngày tháng sinh tồn chúng ta mới ăn, đưa vô bản thể chúng ta, vô cái miệng chúng ta, đưa vô thân kinh não óc để chuyển chạy mà hướng thượng thì nó đi về trên thanh nhẹ, và nó qui hội về nguyên căn. Mà nếu chúng ta hướng hạ về tranh chấp, ăn cho nhiều để đánh võ cho dữ, nhưng mà rốt cuộc những võ sĩ đâu có ai sống được đâu.

Có nhiều võ sĩ điên khùng, bạc tử nắm trong tay không làm được cái gì. Chúng ta phải hiểu cái quyền sống và cái linh quyền về phần hồn của chúng ta không có bao giờ mất. Cho nên tôi mới nhắc nhở các bạn hiểu rõ nguyên lý vô sanh, chúng ta không còn lý

do gì mê chấp. Chúng ta phải sửa chúng ta quân bình, phải thương yêu chúng ta vô cùng. Các bạn không để gì có cái thể xác này.

Nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ! Pháp các bạn có rồi, pháp là các bạn khứ trước lưu thanh, luôn luôn đánh đuổi những cái trước khí, và không có quyến rũ các bạn và đem cái sự thanh thản cởi mở khai triển quân bình để thức giác và đi tới vô cùng tận. Là chính các bạn đã nắm trong tay rồi! Chờ cái gì bây giờ? Chờ thực hành! Mà ngày đêm các bạn ngồi thiền để làm gì? Để nung đúc cái tâm các bạn càng ngày càng lành mạnh! Hồi trước tôi ngồi xếp bằng ngồi lâu ngồi không được, bây giờ tôi ngồi xếp bằng tôi ngồi lâu được, tôi thấy tôi vui! Và cái khả năng tôi ở trong đó đó! Nếu tôi chịu làm tới nữa thì tôi trọn lành, gom gọn lên trung tim bộ đầu thì tôi xuất phát tôi muốn đi đâu tôi đi! Là tôi thấy cuộc sống của tôi là cái hồn làm

chủ cái xác không phải cái xác làm chủ cái hồn. Cái xác không có làm chủ được cái hồn.

Cho nên khi mà chúng ta thấy cái hồn làm chủ cái xác thì chúng ta thấy tất cả mọi người đang phục vụ chúng ta. Thì cả vũ trụ, càn khôn vũ trụ mặt đất đang phục vụ và cho chúng ta có một cơ hội tiến hóa, để hướng thượng, đi tới cái cõi vô cùng. Chứ ngoài quả địa cầu này còn quả địa cầu khác mà, còn chỗ thanh tịnh và tốt đẹp, mà con người không chịu tự đi mà thôi. Nếu đi thì không phải ôm xác con người mà đi tới được, đi bằng tâm linh. Cho nên trong nhà thương cũng đã ghi chép những người mà đã chết mấy ngày nhưng mà họ vẫn trở lại thể xác, thì chúng ta thấy còn cõi bên kia! Mà chúng ta không đi làm sao chúng ta biết được cái cõi bên kia? Mà hiện tại bây giờ chúng ta đang lấy cái không quản lý cái có! Cái tâm thức các bạn là gì? Là không! Đang quản lý cái xác này chớ!

Nói cái cạn nhứt là tâm thức các bạn đang quản lý cái xác này! Bạn đem cái xác này tới đây để chi? Để tìm cái không, tìm cái căn bản của bạn! Mà trong không mà tìm được cái không rồi, là bạn mới tiến về vô sanh không bị tiêu diệt. Chính mình là người đã tiêu diệt mình.

Nội cái ăn uống ở thế gian hằng ngày các bạn thấy các bạn đã tự tiêu diệt các bạn. Ăn cho nhanh, nhai cho nhanh, nuốt cho nhanh, rớt cuộc rồi hại bộ ruột. Y học cũng cho thấy rõ rồi! Bây giờ y học là công khai để cho mọi người nghiên cứu và đóng góp. Chúng ta thấy rõ rồi, chính ta hại ta, ta mới phiền hà đến bác sĩ làm đủ việc hết, nhưng mà cũng cứu không được. Rớt cuộc mình tu là mình tự cứu, mình giải thoát tâm linh. Phần sống của mình là tâm linh. Điện năng bây giờ cho thấy, chúng ta có computer, có điện năng, trong đó nó kết hợp rồi nó phát hiện ra những cái hình

mà chúng ta thấy là do khối óc chia xẻ ra mà thôi. Và chúng ta là làm chủ trọn của một khối óc mà chúng ta không nâng cao quân bình để thăng hoa cởi mở thì làm sao chúng ta theo kịp cái văn minh bây giờ đang có và sẽ có nhiều cái còn hay hơn nữa. Nội cái lãnh vực computer thôi mà nó sẽ nghiên cứu ra biết bao nhiêu công chuyện mà chân động ở trong cơ tạng các bạn nó đâu có thua computer, nó đẻ ra computer được.

Cái tâm từ bi, cái tâm sáng suốt các bạn đẻ ra bóng đèn chứ không phải bóng đèn đẻ ra các bạn. Nếu các bạn không có tâm từ bi không có sáng suốt các bạn không có chế được cái đèn. Vì chúng ta sống trong xã hội vật chất bị lạc dưới bóng đèn mà quên cái tâm thức từ bi, ánh sáng của chúng ta. Thì con người là ánh sáng ở trần gian, nếu không có khối óc con người chúng ta đâu có cầu cống, đâu có máy bay, đâu có tàu lặn, đâu có tàu chiến! Khối óc con người diễn ra

thôi! Bây giờ chúng ta làm chủ khối óc, chúng ta phải hướng về thanh tịnh, chúng ta nhớ nguồn cội, nhớ Chúa, nhớ Phật! đó là trở về với thực chất của chính mình. Thì cuối cùng các bạn phải đi về đó chớ không có bao giờ mà các bạn có thể ôm cái xác vĩnh cửu ở thế gian. Khoa học rất cố gắng, chế hình người không được, rồi chế tới robot cũng không có được vĩnh cửu ở thế gian. Một ngày nào cũng động đất rồi cũng chôn vùi dưới đất. Một ngày nào một trận lụt rồi cũng lôi cuốn tất cả. Vậy chớ cái hồn sẽ về đâu? Các nhà thờ các chùa chiền cũng nói về phần hồn vậy chớ cái hồn sẽ về đâu?

Chính ta là người tự thức mới thấy được cái đường đi của chính mình. Còn nếu mình không tự thức làm sao thấy được đường đi của mình? Mình phải thiền, phải thanh tịnh, tất cả, phải maitriser tất cả những cơ năng trong cơ thể của mình, thì lúc đó là sáng lạng

nó mở ra, enlightenment, nó mở ra. Các bạn nhắm mắt nhưng mà có cái lĩnh vực sung sướng các bạn mới ngồi được mấy tiếng đồng hồ. Mà thấy cái ánh sáng, thấy trước mặt càng ngày càng lớn rộng, thấy tất cả những gì trong này có là bên ngoài vũ trụ có. Nó tương ứng với nhau các bạn mới thấy. Còn không tương ứng một bộ phận thì đó bạn thấy. Có mắt mà không thấy người ta. Rồi cũng có người đui, để làm bằng chứng cho các bạn thấy rõ ràng, trong này nó bị xáo trộn, nội khoa tâm lý xáo trộn là nó không thấy cái gì hết. Mà nội khoa tâm lý có trật tự rồi là nó phải tương đồng với nhau nó thấy, rất rõ ràng, chính nó phải đi.

Lúc đó nó mới kịp kỳ tiến hóa, còn không không có cách gì. Chính con người phải tự làm, tự thức, tự khai mở tâm linh, mình mới trở về căn bản được. Mà bỏ quên tâm linh, bỏ quên cái tâm, thì các bạn sẽ khổ lắm. Ngay trong chuyện gia đình mà các bạn đối

xử với nhau, đối đãi với nhau mà không có tâm đó thì nó cũng gây cản, mỗi người một câu thôi thì gia đình nội hai vợ chồng cũng gây cản, chớ đừng nói người thứ ba. Cho nên chúng ta phải giữ cái tâm. Mà chúng ta thấy xuống đây là bãi trường thi để phải học hỏi để tiến hóa. Và chúng ta sẽ buông bỏ những cõi hồng trần không có thu hút chúng ta được. Chúng ta đi trở về với vĩnh cửu thì nó mới được. Nếu chúng ta không về sự vĩnh cửu thì chúng ta tự diệt mà thôi chứ chẳng có một ai diệt mình.

Cho nên bây giờ ở đây, ở đời các bạn đi làm các bạn thấy, nếu mà các bạn ngoan ngoãn các bạn vô cái xưởng làm, mà các bạn nghĩ cái xưởng là của các bạn, của mọi người đóng góp nó mới hình thành, mọi người nhìn nhận đồng bạc nó mới chạy, thì mọi người phải có tinh thần đóng góp, thì tự nhiên cái xưởng nó chạy. Còn mọi người tới là tôi tới đây tôi lấy tiền ông

chủ rồi tôi đi về tôi đi nhảy đầm tôi hút thuốc tôi phá hoại, thì cái xưởng không thành mà gia đình không an mà xứ cũng không ổn. Muốn một quốc gia tốt phải có sự cộng tác chung. Ai đẻ ra một quốc gia? Nhân dân khối óc, mà khối óc không có lãnh mạnh, không có hòa đồng thì cái nước bây giờ có mạnh cách mấy cũng phải suy yếu. Nó chú trọng vào đồng tiền tiêu hao phá hoại kích động lẫn nhau và không có xây dựng cho nhau và không có tinh thần hợp tác, không thấy cái chỗ vĩnh cửu của nó, nó đâu có hợp tác. Nó tưởng tiền bạc là vĩnh cửu. Không phải vĩnh cửu đâu.

Tất cả khối óc chia xẻ có một phần đó thôi, mà nhìn nhận tạm đó thôi. Rồi các bạn thấy những cái thiên cơ bão lụt động đất, rồi các bạn thấy của cải đâu có nghĩa lý gì. Động đất một đêm có thể chết bốn ngàn người. Lụt một cái là chúng ta thấy trước mắt lụt tới rồi, nước tới rồi mà chúng ta chạy không được,

vậy chớ chúng ta mạnh chỗ nào? Chỉ có hồn các bạn có thể lìa khỏi thể xác, ráng tu đi để mở khối óc và tự thức, để rời khỏi thể xác, thì lúc đó bạn mới thấy là cái đường đi vô cùng chính mà mọi người có khả năng. Sự hiện diện của bạn là một khả năng của vũ trụ. Bạn đừng có kỳ thị bạn nhiều quá rồi bạn sẽ khổ. Bạn phải thấy khả năng các bạn, bạn tiến. Ở trường hợp nào, ở hoàn cảnh nào bạn cũng ứng dụng được hết, không có đợi bê trễ và bạn có thể hòa đồng học hỏi thì bất cứ hoàn cảnh nào bạn cũng sống được.

Và sau này rồi lưu lạc đi tới xứ nào bạn cũng sống được. Mà hạng nhất là cái phần hồn chúng ta chết rồi thoát ly. Thì các bạn hiện tại bây giờ có cái sống nè, rõ ràng có cái sống rồi, bây giờ chỉ có một cái chết thôi. Trên đời con người có hai cái quan trọng, cái sống và cái chết. Và cái chết sắp tới bây giờ các bạn nghĩ thế nào? Nếu điện năng các bạn hướng thượng thì

bạn chết hướng về nhẹ. Mà điện năng các bạn hướng về tranh chấp thì các bạn sẽ bị kẹt ở trong một khối nặng, có cảnh luân hồi rõ ràng. Con thú nó cũng có gia đình, nó cũng biết thương yêu, nó cũng biết vợ chồng. Con người cũng biết thương yêu biết vợ chồng, thì mình thấy cái ngục tù trước mắt đó, coi cái trình độ chúng ta đi đâu? Chúng ta hướng thượng giải thoát thì nó đi nhẹ hơn, khi nó hội nhập vô chỗ nhẹ. Và nếu chúng ta hướng về thấp, tranh chấp thì chúng ta chết chúng ta sẽ hội nhập vô cái khối đó chớ ngoài khả năng không làm được. Cho nên khả năng con người, nó có khả năng, nhưng mà hướng thượng hay hướng hạ, giới hạn tùy theo trình độ.

Cho nên chúng ta tu đây là lập lại quân bình cho chính mình và giải thoát mà hướng lại cái của đời đời bất diệt đó là vinh quang. Các bạn trở về với chính bạn mới là vinh quang. Bạn không tìm ra bạn không còn

một ngày nào vinh quang hết. Chỉ họ nói nhà đẹp, đèn sáng vậy thôi nhưng mà không phải sự thật. Sự thật nó không phải vậy, cái tâm từ bi của các bạn là cái tâm sáng suốt, vô cùng tận thương yêu. Đó là khí giới tình thương và đạo đức của toàn cầu phải sửa đổi thì tất cả nhân loại sẽ được bình an. Nếu toàn cầu không chịu sửa đổi hướng thượng thì không có bao giờ được bình an. Phát minh để tìm lấy mình, để thấy rõ mình, hơn là bày người ta đi đây di đó mà không hiểu họ, tội nghiệp.

Cho nên các bạn ngày hôm nay, tôi là con người thực hành, tôi làm được cái gì tôi nói ra cái đó. Tôi cũng con người, từ khi tôi cũng học chuyên môn không có gì nhưng mà ngày nay tôi có thể thuyết trình những cái gì các bạn muốn, thì do cái gì? Do công năng công phu, nó đưa tôi đi đâu? Đưa vào cái lãnh vực thanh tịnh, tôi mới thấy nhẹ hơn, tôi thấy sáng suốt hơn,

tôi thấy cởi mở hơn, tôi thấy dễ hòa đồng hơn, tôi thấy tôi thương yêu tôi nhiều hơn, tôi phải lo săn sóc cho chính tôi hằng ngày hằng đêm để ảnh hưởng mọi người khác. Thì làm một việc cho tất cả mọi việc.

Các bạn mà làm cho các bạn cởi mở thông suốt và mạnh khỏe thì mọi người sẽ cởi mở thông suốt và mạnh khỏe. Do sự ảnh hưởng tùy duyên mà gặp bạn để học hỏi tiến hóa. Thì trong quả địa cầu này đều như nhau, đi trong thức bình đẳng, không có đòi hỏi dân chủ gì hết. Mình làm chủ thể xác mà không biết, đòi hỏi dân chủ làm gì nữa? Mình là chủ, lấy cái không đang làm chủ cái có mà không biết. Cái hồn là cái không đó, cái thức các bạn là cái không đó, conscience của các bạn là cái không, bạn có để trên bàn được đâu! Không có để trên bàn được, nhưng mà nó đang quản lý cái xác, chớ không xác quản lý cái thức, phải nhớ kỹ đừng đi ngược. Đi ngược thành ra

bị người ta lợi dụng và rốt cuộc không đi đến đâu hết. Cũng kêu tình thương, kêu gọi tình thương mà bị lợi dụng, không có thực chất.

Cho nên các bạn tu rồi các bạn sẽ gặt hái được thực chất. Chính mình có, trong ta có, kỳ này pháp nạn ngộ. Cho nên học được cái pháp rất khó, để thanh lọc cái điển tâm hằng ngày hằng giờ là rất khó, bây giờ các bạn có rồi. Cái xác không dễ gì có mà ngày nay các bạn đã có xác. Bây giờ các bạn nắm được cái pháp nữa tự thanh lọc để đi tới, đâu có nhờ đỡ ai đâu, mà chỉ nhờ ý chí của mình. Mình bằng lòng làm hay là không. Bằng lòng nhận pháp làm để hành để tới chớ chúng ta không có cạnh tranh nữa. Biết đường đi, còn nhiều quá, chưa khai mở. Chính mình là người khai thác. Tất cả vũ trụ có gì tâm thức chúng ta có cái này, rồi đây các bạn thấy rõ ràng, người ta báo tin thời tiết này kia kia nọ, cũng do cái óc con người mà đưa về

ting lên trời. Téléphone các bạn càng ngày càng rõ ràng, cũng do cái óc nghiên cứu của con người. Còn nếu mà các bạn không có cái óc và không bằng lòng làm việc là không bao giờ có những cơ hội mà để biết như vậy. Vì tôi ngồi đây mà người ta thu hình được cũng do khối óc con người tạo ra thôi. Mà chúng ta là chủ cái óc, phải phát triển tới vô cùng. Để những cảnh giới mà người ta mơ mộng muốn đi tới không đi được mà chúng ta có thể đi được.

Cố gắng hành đi, rồi các bạn sẽ trẻ ra, vui, đâu có gì mà phải lo. Muốn tu về Vô Vi thì phải thanh lọc cho kỹ càng trước khi tu. Còn cái này là những phần nó đã xâm nhập mà dùng ý lực thiết mạnh, cương quyết, nhất định tôi không có chấp nhận những hành động gì mà trái hơn khả năng tiến hóa thanh nhẹ, hướng về thanh quang thanh nhẹ, thì lúc đó tôi mới có cơ may có cơ hội giải tỏa được. Phải niệm Phật thường xuyên,

ý chí cương quyết, thì cũng phải thời gian lâu, mất hai năm trời mới khôi phục được một phần thanh nhẹ. Vì nó chiếm hằng ngày từ tư tưởng tới hành động đều là chiếm, hễ cục cựa cái này thì nó chuyển qua cái kia, nó cứ làm mãi như vậy, thì mình chỉ chậm tiến chứ không có bao giờ phát triển. Mà mình ý lực mình mạnh, mình niệm Phật, cương quyết một đường một thì phải trong vòng hai năm mới giải quyết được.

Mà ăn uống phải sửa đổi. Về ăn thanh nhẹ chứ không có ăn những cái trọc khí nữa, như ta ăn thịt này kia kia nọ là bị xâm nhập càng ngày càng mạnh! Ăn rau, ăn một ngày một buổi, ăn bớt chừng nào thì bộ ruột nó sẽ tốt, thần kinh nó được mạnh, nắm vững tình thế hơn. Còn nếu mà tiếp tục ham sống sợ chết, sợ nói tôi ăn không đủ chất bỏ tôi làm việc không được. Cái đó là nó càng ngày càng gia tăng điện lực trọc nó càng ngày càng gia tăng nó làm cho

mình càng ngày càng yếu hèn, rồi rốt cuộc chỉ biết lệ thuộc mà thôi. Còn ý lực mạnh mẽ nó khác. Người tu Vô Vi phải có một ý lực mạnh mẽ, độc lập, giải tỏa điện năng sẵn có của mình, thừa tiếp lên. Phần thanh nhẹ của mình điều khiển phần trực trong cơ thể, chớ nó không được quyền điều khiển mình, thì bên ngoài không có xâm nhập được. Vô Phật không có xâm nhập! Lúc nào cũng hướng về Văn Phật, khai mở tâm trí, điện năng rõ rệt.

Khoa học huyền bí văn minh chứ không phải cô lỗ xỉ như hồi xưa, tin ông này ông nọ rồi nó đê đầu! Không được! Phải có một ý chí hùng mạnh, đứng về khoa học phát triển mới được! Thành ra khi mà dùng pháp lý Vô Vi trị bệnh, tự trị, niệm Phật cho nhiều thì thế nào cũng bị cản trở. Mà sự cản trở, sự gạt phá này kia kia nọ mình phải cương quyết đi một đường một. Rồi đúng hai năm nó sẽ giải tỏa và nó buông tay,

nó không làm gì được. Mọi người ở thế gian cũng bị những lực lượng đó rất nhiều. Khi bước vô tu Vô Vi bị những cái ý lực đó nó áp chế, từ bên ngoài vô tới bên trong mà ý lực mình giải tỏa, giải thoát, trở về vô sanh thì không có bị cái gì áp chế mình được hết! Khi mình ngồi là ngồi, đi là đi, đứng là đứng. Ý mình cho phép nó mới được làm, chứ mình không có lệ thuộc. Từ ngoại cảnh xâm chiếm, từ đời đạo mình cũng hoàn toàn làm chủ mới kêu là đời đạo song tu. Mà đời đạo không làm chủ được là lệ thuộc thôi chứ không có song tu được.

Chúng ta tại sao bị xâm chiếm phải biết? Là ý lực mình yếu! Tại sao tôi phải tu? Tôi bước vô tu Pháp lý Vô Vi để làm gì, mà Pháp lý Vô Vi có khoa học ở trong đó rõ ràng mà tôi không hiểu khoa học, mà tôi còn chê khoa học nữa! Nguyên năng về điện quang, điển hình của tôi. Rồi tôi đang ăn những gì

của mặt đất hình thành là cũng biến chế từ khoa học huyền bí mà ra. Năm này tháng kia, có mấy tháng mới thành một trái pomme cho mình ăn, bao nhiêu ngày bao nhiêu tháng mới thành cọng rau cho mình ăn. Thì đó là cơ năng khoa học huyền bí của Trời Phật đã sắp đặt, đã có trước khi có khoa học, nhận thức của đôi mắt và tay chân. Thì bây giờ chúng ta thấy cái khoa học của Trời Phật đã có rồi! Huyền bí là ẩn tàng trong tâm của chúng ta, chúng ta phải khai mở ra. Cái ý lực đó rất quan trọng lắm. Cho nên người tu Vô Vi là người đi học, học khoa học, học luật Trời, tự nhiên và siêu nhiên. Chứ không phải là người mê chấp, ghét đấm này binh đấm nọ, không có vụ đó. Người tu Vô Vi phải tìm hiểu manh mối của mọi sự việc để tiến hóa chứ không phải là một người mê muội và đâm đầu vô mê tín dị đoan, mê ông thầy hay mê bạn đạo cũng không được nữa! Tự thức, đề tu, giải tỏa cái nghiệp tâm của mình!

Nghiệp tâm là gì? Nghiệp là gì? Là mê muội nó tạo ra nghiệp. Mình mê một cái gì của ngoại cảnh là mình tạo cái nghiệp cho chính mình. Mà mình giải tỏa được là mình không còn mang nghiệp nữa. Không còn mang sự lưu luyến vấn vương trong đầu óc của mình, thì cái đầu óc mình nó mới được thanh nhẹ, nó mới nhận thức ra khoa học huyền bí rõ rệt. Phật Pháp là thanh nhẹ, tiến hóa tới vô cùng, đi tới vô sanh. Thì mình phải hiểu cái ý lực tu học của mình. Chứ bước vô tu Pháp lý Vô Vi, nói tôi tu để tôi nhờ ông Thầy phù hộ! Trật! tu để tự thức, tiến hóa. Hòa thượng là hòa với tất cả những cơ năng siêu nhiên tự nhiên của vũ trụ, cần khôn vũ trụ để tiến hóa chứ không còn lệ thuộc nữa! Đó thời thiền của chúng ta là một khoa học, một giờ học, nó tăng tăng ti ti từ chút vậy đó, mà nó đem về thức tâm thanh tịnh.

Cho nên người ta tu thiền người ta cần thiền nhiều giờ

hơn, để nung đúc tâm thân tiến hóa tới thanh nhẹ, chớ không phải thiền nhiều giờ là hại. Cố gắng tranh thủ thời gian để thiền trở lại với ngôi vị thanh nhẹ chính mình. Mình có lãnh vực đó mình mới hưởng được cái văn minh của Trời Phật. Mình thanh nhẹ mình mới nghe được Phật nói chuyện, Mình thanh nhẹ mình mới nghe được chư tiên giáo hóa. Thì lúc đó là đâu mình cũng sống ở trong cộng đồng vũ trụ, càn khôn vũ trụ, lạc quan vui vẻ chứ không có buồn bực, không có mê chấp nữa. Những tần số ở trong trí óc đều mở được hết. Cho nên bây giờ ở đời mình mua cái radio mà bấm nút nào cũng không biết bấm, bực lắm! Bấm đều chỗ nào nó mở cũng được.

Cái óc chúng ta cũng vậy, nó có những cái thần kinh, những cái nút mà chúng ta chưa mở, đó là trong đạo người ta nói cái khuyết đó! Những cái khuyết đó bị nghẹt là không có tiến được Bây giờ phải

trì tâm, trở về thanh nhẹ để mở những cái khuyết đó, thì chúng ta tiến chứ có gì đâu! Mà chính mình phải làm, chứ không phải nhờ sư phụ làm hay nhờ ông gì làm! Không được! Chính mình phải làm, mình đã nắm được cái pháp.

Nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ! Bây giờ hai cái mình có rồi tại sao mình không nghiên cứu sâu vô, để mình đi tới! Cần nghiên cứu, cần phát minh, để tiến tới! Rồi chúng ta mới cống hiến cho mọi người. Chứ không phải mờ mờ mịt mịt tu đâu! Cho nên những người Pháp lý Vô Vi tu tới trình độ đó nhiều khi người ta nói gì nó cái, nhưng mà nó không biết tự cái. Nó làm thình để nó tự cái, nó sửa là nó tìm chân lý của chính nó. Chính nó là chân lý ở mặt đất. Tất cả những cái gì trong khối óc nó có thì bên ngoài nó có cái này. Mà bên ngoài có gì trong khối óc nó có cái này. Mà nó chưa mở được thức hòa đồng, nó phải tìm hiểu cơ năng

sẵn có của nó để nó phát triển tới vô cùng. Thì làm sao mà nó có thì giờ, đâu có thì giờ mà đi tranh chấp với người ta. Đâu có thì giờ mà đi chê đám này khen đám kia. Tu mà còn chê đám này khen đám kia, nó không đúng tư cách của người tu! Người tu phải khai mở và thấy tất cả đều là chân lý! Sự kích động và phản động từ bên ngoài tới bên trong đang dìu tiến tâm linh. Thì mình thấy cảm ơn tất cả, tất cả là ân nhân của mình, không có người nào xấu hết. Thì lúc đó mình mới là người tu. Mình còn bè phái là không phải người tu! Vọng động tạo khổ cho chính họ thôi.

Cho nên người tu Vô Vi có bị người ta chửi, người ta mắng cũng cảm ơn, quý họ nữa, bởi vì họ lưu ý tới mình họ mới chửi mình, mình cảm ơn họ vô cùng và thương nhớ họ. Cái tâm từ bi của mình mới xuất hiện được. Còn nếu mình thấy người ta chửi mình giận là trật đó, cũng phải người tu nữa. Người tu là thanh nhẹ

hơn người thường, mà người thường chửi tại sao mình giận? Còn người chánh công tu Phật là chỉ chiếu ban, chiếu cho mình, từ lãnh vực thông minh này tới lãnh vực thông minh nọ, ngài vẫn trì chí tham thiền tận độ chúng sinh.

Thượng Đế cũng vậy, ban ánh sáng cho mọi người mà mọi người không nhận thì thôi chứ, đâu có trách nhiệm của Thượng Đế mà không trách nhiệm của chư Phật. Tâm từ bi của ngài chiếu mà chúng ta không trở về lãnh vực từ bi, chúng ta làm sao có sự cộng hưởng đó. Chính tự mình gạt lấy mình mà thôi, rồi viện lý này lẽ nọ cũng vô ích. Bùa chú ở mặt đất thiếu gì không làm gì được. Tâm con người thanh nhẹ là giải quyết tất cả mọi sự việc. Tâm làm thân chịu, phải nhớ cái câu nà! Mình tu cho chính mình chứ không phải tu cho người khác. Tu cho chính mình, tại sao phải tu cho chính mình, ích kỷ như vậy? Bởi vì

một việc cho tất cả mọi việc.

Chúng sinh cũng mắt mũi tai miệng như chúng ta mà họ bị nghẹt, họ không khai thông, họ mê chấp là họ bị nghẹt, ăn uống cũng không biết nữa, thì cái đường tu cũng không đúng nữa. Rồi đem ra tranh chấp sanh giặc vậy thôi nhưng mà ồn ồn ào ào rồi đâu cũng phải vào đấy thì chúng ta mới thấy từ bi là quan trọng. Bây giờ chúng ta có ồn ồn ào ào rồi rốt cục rồi cũng đâu vào đấy. Chúng ta phải giữ thanh nhẹ, tự tu tự tiến để khai mở tâm linh của chúng ta. Cái lãnh vực đó càng ngày càng sâu rộng.

Niệm Phật để đại trí nó mở, đại trí mở thì con người nó mới có cái hiền đức được. Còn đại trí bị thiếu trí mà nói cái gì? Nói hay nhưng mà làm không được hay. Nhiều người thiếu trí nói rất hay nhưng mà làm không được hay. Cho nên người tu Vô Vi phải

nắm được, rờ được, mó được, đi được. Những chuyện thanh tịnh mà các bạn đang ngồi thiền đây là các bạn muốn khám phá cái gì? Khám phá cái cơ tạng này, khám phá thần kinh não óc trong này nó có những cái gì bí mật mà tôi không biết. Chính tôi ôm nó hằng ngày mà tôi không biết, thì tôi cũng phải nhìn nhận tôi ngu, tôi đang truy tầm chân lý là ở đó. Chính tôi không biết tôi mà, tôi đi biết chuyện người ta để làm gì, tôi chê khen người ta để làm gì, không có lợi lộc cho chính mình. Cho nên người tu pháp lý Vô vi không có vị nể một ai. Sự thật là sự thật! Chính nó không hiểu nó nó không có thể trách ai được hết. Nó ngu mà nó tưởng khôn, đó là lòng gạt lấy nó mà thôi. Cho nên người tu Vô Vi không có cãi vả với người ta, chỉ lo tu sửa mình để khám phá cơ năng sẵn có của chính mình để tiến hóa không ngừng nghỉ.

Đó là mới đúng theo luật Trời. Chúng ta bị tội mới giam hãm trong thể xác của con người. Cái hồn bị giam hãm trong thể xác con người, để thấy cảnh này cảnh nọ để thức tâm tiền kiếp mình đã làm sai. Chớ cơ hội làm người là để học chớ không phải là ở đây vĩnh cửu được. Máy chục năm thôi, chắc chắn phải ra đi, cuộc sống có rồi, cuộc chết chúng ta sẽ nhận, mà nhận bằng cách nào? Nhận một cách rõ rệt thì cuộc chết nó yên. Mà nhận một cách mờ ám thì cuộc chết nó phải khổ, phải điều khiển bởi người khác! Mà cái khối âm bên kia nó sẽ điều khiển và nó hành hạ vô cùng. Mà chúng ta sống ở thế gian này, tình tiền duyên nghiệp đã hành hạ rất nhiều, chứ không phải nó dung tha đâu!

Sống ở thế gian, tình tiền duyên nghiệp đã hành hạ chúng ta nhiều lắm rồi, không phải sung sướng đâu. Được đồng tiền đừng có vội sung sướng! Được mối tình đừng có vội an vui. Không có chuyện gì an

vui hết! Cuối cùng của nó là thử thách! Phải nhớ cái đó chúng ta mới tiến được. Cái tiến trình của con người là đang học hỏi chứ không có sung sướng. Tất cả các bạn ngồi đây đều khổ hết chứ không có người sung sướng. Theo tôi thấy rất rõ ràng là mọi người phải học qua tuần tự chấp nhận. Cho nên học cái pháp tu thiền là để mình tuần tự trong tiến hóa, tự engineer, tự khai thác từ lý từ tí của chính mình để hiểu. Để hiểu những cái gì chúng ta đã có chứ không phải chúng ta không có. Mà nếu chúng ta đâm đầu đi lệ thuộc người khác nữa, chúng ta không biết chừng nào người ta mới mở cho chúng ta. Chúng ta tự mở nó chưa tới được mà còn để cho họ mở không biết chừng nào họ mở được!.

Bản thân bất độ hà thân độ, chính ta không tu làm sao ta tu cho người khác được?. Một câu rất rõ ràng, rất chí lý từ nghìn xưa để lại : Bản thân bất độ hà thân độ! Làm sao mình có thể độ người ta được,

mình tự tu để ảnh hưởng người khác là đúng. Cho nên những gương lành để lại mặt đất, Jesus Christ, Thích Ca cũng vậy, cũng phải tự tu thôi, không làm gì hơn hết! Ông không làm gì hơn hết! Thích Ca có hào quang cũng nhờ tu mà đắc, nhờ nhịn mà thành. Nhịn ăn là cũng như nhịn nhục vậy, người thành đạo! Ở đời chúng ta, hoàn cảnh chúng ta nhịn nhục thì đối với ăn uống không có gì quan trọng, thì tự nhiên nó đi tới chỗ thức tâm!

Phải biết vạn sự trên đời là không! Không có cái gì là thật hết! Xác mình không thật thì không có gì thật! Một chút xíu đó là hiểu liền, không phải đợi mà hoàn cảnh nó đánh lên đánh xuống, hành hạ lên hành hạ xuống mới biết. Mình biết trên đời vạn sự là không, không có gì thật hết! Luân hồi luân hồi rồi trả vay trả vay, tiến hóa. Mình hiểu được con đường tiến hóa mình cứ nắm đường tiến hóa và xác này không kể tới nữa,

thì mới giải tỏa được, mới nhìn thấy nó rõ ràng. Mà cứ ôm xác không bao giờ thấy tâm. Ôm tâm thì mới rõ được, ôm xác thì không bao giờ rõ được. Muốn sống, mà sống tới sáu bảy chục tuổi, tám chục tuổi, chín chục tuổi, một trăm tuổi cũng chết hà! Không sống được! Cho nên tôi nói : Cảnh đời là bãi trường thi, học hỏi để tiến hóa chứ không có làm gì hơn, thì lúc đó mình mới giới hạn cái tham lam của mình được. Cho nên người nào sanh ra cũng phải tham! Tham sanh quý tử là tham.

Bây giờ mình biết cái chết của mình, một ngày nào mình sẽ ra đi và đi, và đi với một con đường thanh nhẹ, giải bỏ nghiệp tâm, con đường đó mình an nhiên nhắm mắt mình đi, không có lo! Nhiều người không hiểu nói tôi cầu xin cho được sống lâu! Làm sao cầu xin được! Có ông trời, ông Phật ông Chúa nào phù hộ mình sống lâu được? Ngâm ở trong đạo cũng

sống chừng một trăm hai, một trăm ba là hết rồi, phải không? Thì phải thấy rõ ràng cái đường đi nó như vậy, rồi rốt cuộc là mình tiến về vô sanh là không có ai sanh mình được, thì không ai bắt mình chết được, mình bằng lòng chết thì mình chết nhẹ. Còn nếu mình không bằng lòng cái chết và không thấy rõ cái chết thì cái chết nó phải nặng. Hai cái nó nghịch nhau! Cái ham muốn sống với cái chết nó nghịch nhau, nó câu xé với nhau làm sao mà tiến hóa được. Bây giờ chúng ta chỉ thiếu cái chết thôi.

Chúng ta bây giờ có đường, biết thương mình, biết tu là hướng thiện, biết thương chính tâm mình, hướng thiện. Mình là người bỏ rơi mình chứ ai bỏ rơi mình. Đâu có ai kỳ thị mình, mình là một người đại kỳ thị, bỏ rơi cái tâm mình, bỏ rơi cái tâm từ bi của mình, rồi đâm ra hành hạ mình. Cái gì hành hạ? Tham dục nó đã hành hạ tới ngày hôm nay, lê lét ở trần gian, khổ

cực vô cùng, không phải sướng đâu, đủ loại nghiệp nó ghim vào óc, không có giải được. Bây giờ ta tu ta phải dứt khoát mà giải lần lần, chứ mà giải nhanh nó khùng, từ từ từ từ, lo trì niệm lo thiền thì tự nhiên nó sẽ giải. Cái đời nó tạo thành tập quán, tập quán nó tạo thành nghiệp. Cũng như hút thuốc cũng tạo cái nghiệp thuốc, mà uống rượu cũng tạo ra cái nghiệp. Cái tập quán! Bây giờ chúng ta tu, nay giải chút mai giải chút, nó đẹp! Nó đẹp cái tập quán đó mới thoát được!

Còn nó ôm tập quán làm sao thoát được. Còn cái tánh cống cao ngạo mạn cũng là một cái tập quán nữa! Không có ôm cái đó! Phải từ bỏ! Căn bản của người tu là phải nhịn nhục, nó mới tiến hóa được. Còn người tu mà thiếu nhịn nhục không có được, lập phe này phe nọ cũng không được. Chỉ trích người này người nọ cũng không được. Chỉ trích mình đi! Mình đã bỏ quên mình từ lâu rồi, trở về với chính mình, trở

về lãnh vực từ bi sẵn có của chính mình. Thì lúc đó là chủ nhân ông mới thức dậy, ông Phật sống thức dậy. Ông Phật là phần hồn, chơn tâm của mình là ông Phật, nó thức dậy, thì càng ngày càng tìm ra cái nguyên lý, thì nó thấy nó là ai, và Phật là ai, lúc đó mới đánh lễ Phật được. Chứ bây giờ mình cứ nghe người ta ca tụng ông Phật hay quá rồi bây giờ mình đánh lễ ông Phật nào? Ở thế gian đi chùa đánh lễ ông Phật gỗ thôi! Bỏ quên cái tâm, bây giờ mình mở cái tâm được mình mới đánh lễ được. Rất rõ ràng!

Đừng có nói tôi ăn chay rồi yếu, không phải đâu, ăn chay nó mạnh lại, ăn chay không có yếu, ăn chay con người nó mạnh lại, nó rétablir tất cả những cái thần kinh trong này nó trở lại hồi sinh tốt. Người ta cũng hiểu, ăn lung tung rồi ăn đụng với nhau, cơm với thịt cũng là đụng, nó mười mấy tiếng đồng hồ nó mới tiêu, bảy tám tiếng đồng hồ nó mới tiêu. Rồi bây giờ

mình ăn cơm với rau, có bốn tiếng đồng hồ nó tiêu, rất trật tự, nó rất trật tự, cái đó là vệ sinh, bây giờ người ta dưỡng sinh bây giờ người ta tìm ra rất tốt. Còn ăn thịt thì với rau không thì nó cũng bốn giờ đồng hồ nó tiêu. Còn ăn độn thì bảy tám tiếng tới mười mấy tiếng nó mới tiêu thì nó lên men rồi. Men thì nó có vi khuẩn men ở trong mình, con người nó uể oải không có khỏe, nóng lạnh bất thường. Cái đó là cái ý chí thôi, cái tập quán thôi.

An mặn cũng là một tập quán và ăn chay cũng là cái tập quán. Chúng ta ăn gì nó thanh nhẹ, nó tập quán, nó thấy sướng thì cứ việc làm, nhẹ, cho nó yên ổn hơn, thay vì đem vô nhiều chuyện cạnh tranh làm khổ óc, khổ não. Tưởng ăn xuống ruột là dầu được? Không phải, xuống ruột rồi nó sản xuất ra chất nhớt, chất nhờn đó rồi cái ruột nó hút đưa lên cái óc, đưa lên trung ương. Mà nếu ăn trước thì cái óc mình nó trước

hà, không có bao giờ mở được, tu hoài không mở là vậy. Phải có một cái ý chí để hướng về thanh nhẹ giải thoát thì chúng ta phải lọc tất cả những gì cơ cấu trong này nó phải thanh nhẹ giải thoát nó mới đúng! Ăn chay không có hại, rồi đây người Đức người ta cũng ăn chay cả làng, đây rồi người Mỹ người ta ăn chay cũng nhiều, toàn là nhà giàu đi ăn chay không. Để chi? Để cứu bệnh! Họ không có biết tu giải thoát như mình đã thực hành thì họ ăn chay để họ cứu bệnh. Thì mình thấy cái ăn chay nó hữu lực nhiều lắm. Ăn chay cũng phải ăn trật tự chứ không phải ăn đụng tùm lum nó cũng như ăn mặn vậy. Hai cái chất protéines nhiều quá nó đụng vô nó cũng lên men. Mình phải cẩn thận về vấn đề ăn uống. Nó quan trọng lắm!

Tu thân thì phải cho cái thân nó ổn định chứ thân mà bất ổn, gặp gì nhét nấy vô là cái thân bất ổn, ăn xanh xạch cả ngày hậu quả mấy người đó bệnh, chắc

chấn phải bệnh, Mà tu mà cứ nghĩ chuyện ăn nhiều hơn chuyện tu cái đó cũng chết, xuống âm phủ chứ không chạy đâu . Tu phải nghĩ chuyện tu giải thoát, phải có một ý lực rõ ràng, phải có đường lối. Chứ mình đi làm con người mấy chục năm đi làm cái gì? Rước toàn chuyện vô ích cho chính mình, rước làm cái gì? Làm chuyện hữu ích cho chính mình, bởi vì mình biết cõi này là cõi tạm không phải cõi trường cửu cho chính mình, thì trong lúc ra đi được yên thân hơn. Cho nên mỗi một đơn vị ông Trời ông giải quyết rõ ràng, mỗi một đơn vị có quyền nói, quyền nghe, quyền ngửi, đủ quyền hết. Đủ quyền năng, một phép lạ cả của vũ trụ mà!

Con người là một khả năng phép lạ của vũ trụ mà! Đủ quyền hết, nhưng mà mình phải biết cái quyền đó phải đi đến đâu. Khi mình nhìn quá thì con mắt mình đi đến đâu, mình nghe nhiều quá thì lỗ tai

mình đi đến đâu, mình nghĩ nhiều quá lỗ mũi mình đi đến đâu, mình phải hiểu cái hậu quả nó đến đâu, mà mình nói nhiều quá thì hậu quả mình đến đâu, mình phải hiểu! Có phá hoại luật trời không? Cơ tạng mình là luật trời, mà nó nhiễu động quá thì cơ tạng không yên, tạo tâm tối, thì nó mới tạo ra uất khí. Sân si giận hờn là uất khí! Cái gì cũng muốn biết, mà biết không được là tại vì mình thiếu thanh tịnh. Cho nên mình ăn uống có trật tự tự nhiên nó hiểu, đâu đó nó có trật tự thanh nhẹ, cái tim cái gan cái thận là quan trọng. Ba nơi nó không đều hòa là loạn, đâm ra sân si.

Cho nên người tu phải ý thức rõ cái đường tu của chính mình! Không có nghe ở ngoài nói gì hết. Bây giờ tôi thấy tôi yên, tôi làm như vậy tôi yên. Tôi nhìn mà tôi không có nghĩ bậy đối với người khác. Cái nhìn của Trời Phật cho, tôi nhìn một cách thanh nhẹ, tôi nhìn một cách từ bi, tôi nhìn một cách thương yêu, tôi nhìn

một cách học hỏi thì tôi là một người tiến hóa. Tôi nghe để tôi hiểu tôi, có gì khác hơn người. Tôi nghe cái lãnh vực hiểu của tôi nó hiểu được bao xa. Trở về được thanh tịnh, nhận thức càng ngày càng rõ, thì tôi mới áp dụng được cái gì ông Trời cho quyền cho tôi. Ông Trời cho tôi quyền nhìn, quyền nghe, quyền ngửi, mà tôi nghe ngửi tôi nói tầm bậy không, cả ngày đạo này chống đạo kia, cái đó là nói tầm bậy!

Tất cả là về Trời hết, trăm con sông cũng về biển mà một ngàn một triệu cái đạo cũng về Trời. Đi đúng lúc, đúng đường là nó chỉ về Trời. Đạo này đi nói xấu đạo kia, là ngu xuẩn vô cùng, không có phải là người văn minh tiến hóa. Theo đạo pháp, mà không theo được một tí gì của ông Phật. Ông Phật không có đi nói xấu người ta. Mà mình thờ ông Phật mình đi nói xấu người ta mình là người trụy lạc không phát triển được, tâm thức không có mở, tự hại lấy mình. Cho nên thờ

Phật phải bắt chước Phật một chút, mới là người tu. Không bắt chước Phật một chút là mình thành ma quỷ rõ ràng, không phát triển được, tâm thân bất ổn mà! Chuyện của mình mình không lo suy tư giải tỏa, khám phá khả năng sẵn có của chính mình, lại mình muốn đi khai thác chuyện của người ta, có phải mình tự tạo sự mâu thuẫn cho chính mình? Tu là tu sửa mà không chịu sửa mà tu cái gì? Ủng công của Trời Phật! Là một tội hèn tại thế gian mà gắng thêm một cái tội nữa thì chỉ xuống địa ngục không có lên được thiên đàng. Có chứng minh rõ ràng. Còn tu Vô Vi, dốc lòng tu, con mắt nó phải sáng. Con mắt mà mờ mờ đó không được, nó phải sáng. Bởi vì nó có một cái ý chí cực mạnh, giải tỏa phiền não sai quấy thì tâm tư nó được an lạc, mắt nó phải sáng. Nó có một ý lực mạnh, mắt nó phải sáng!

Cho nên đối với người Vô Vi không có lường gạt được.

Chớ nên ông Phật ổng nói cái tham đứng đầu. Nhìn con mắt biết người còn tham ăn. Cái tham đứng đầu. Hỏi tham gì? Tham ăn thôi đừng có nói tham của! Tham của còn nhiều nữa. Tham ăn đứng đầu, hại cơ tạng! Nhìn con mắt không yên. Cho nên người tu biết được để lo sửa mình, tu, tu tiến, ngày đêm lo tu lo thanh lọc, ăn uống trật tự, thì con người nó khỏe mạnh hà. Có gì phải đáng lo âu. Cho nên mọi người đến với tôi là êm là vậy, tại sao êm, vì tôi đã dùng ý lực khai phá khối óc. Thì tất cả các bạn cũng có ý lực ở trong, mà nghe qua thì ý lực tự nhiên nó chạy, nó phải đi, nó muốn đi về chỗ đó. Mà nung nấu nữa nó sẽ đi, thật sự nó sẽ đi.

Chớ nói ông Tám không có cho người nào thế tôi, không phải. Thì lúc ông Tám chết, tự nhiên nó đứng lên nó nói ngon lành, bởi vì ý lực nó đi cũng vậy thôi, nó bình đẳng nhau nó đi, anh em lo tu, lo tiến hóa, thì sau này thiếu gì người thế. Sự hiện diện

của tôi cũng như gieo giống vậy, rồi nó mọc mầm, rồi nó nở hoa, rồi nó thành trái. Tương lai sẽ có rất nhiều người đi như vậy. Tự động mới có giá trị. Còn ôm kinh sách không có giá trị, lạc trong lý thuyết. Còn tự động khai mở thần kinh não óc nó mới có giá trị. Không có ôm lý thuyết bên ngoài. Mình bỏ con ma rồi bây giờ mình đi rước ông Phật nó cũng xâm chiếm như vậy hà, thấy không? Mình phải trở lại ngôi vị, vị trí làm Phật mới là đúng, bỏ nghiệp tâm thì nó thành Phật.

Bây giờ mình chưa thành nhưng mà nay bỏ chút mai bỏ chút, ngày nào mình cũng sẽ thành. Ông Phật đã lưu lại một câu cho chúng sanh: Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành! Phải nhớ câu này. Phật đã dặn rất kỹ, sợ cái tội lường gạt, nói tôi tu hiền lành lắm, bề ngoài thấy hiền lành mà trong dữ, trong đi nói xấu người ta là tội ác, không phải tội hiền lành, tội ác ôn không phải tội hiền lành! Tự tạo ác cho nó thì

nó không bao giờ phát triển được. Phải hiểu chỗ đó. Trước được cái gì cho người đi sau người ta biết mới kêu là đồng tu thẳng hoa! Tiến bước dễ dãi! Những cái gì mình vấp phải mà mình mở ra được mình cũng nói cho người ta nghe. Những sự mâu nhiệm trong tâm mình phát khởi cho chính mình được hưởng mình cũng nói cho người ta nghe.

Cho nên trong cuộc đời con người nhiều chuyện thắc mắc, nhiều chuyện kẹt không thông. Mà lấy cái gì làm thông? Lấy cái tâm mới làm thông được. Thì cái tâm mình mình nhờ tu luyện mình mới thông. Thông là đó là cái mâu nhiệm tự cứu cho chính mình.

Ở đây không có cái gì hết, có cái niệm Phật, mà niệm đúng là được. Niệm sai là nó trật! Niệm đúng là nó mở trí ra, niệm sai là nó u uất. Con người nó u uất! U uất là u chỗ nào? Nói tôi niệm Phật mà sao ông Phật

ông không độ tôi. Tôi niệm Phật mà tại sao tôi không trúng số, tôi niệm Phật mà tôi làm ăn không được? Cái đó là trách ông Phật là sai! Còn chính mình mở cho mình trở về cái nguyên lý đạo thì mình mới đánh lễ Phật được. Còn không biết cái cuộc sống của mình là trong nguyên lý của đạo pháp. Xác thân mình là trong nguyên lý kỳ diệu vô cùng, mà mâu nhiệm vô cùng mới có cái xác tại mặt đất, thì mình khai mở cái đó là mình học, đủ rồi!

Niệm Phật là tự khai mở trí óc. Càng ngày nó càng thông, càng mở thì nó thấy cuộc sống không có gì phải lo, mà không mở làm sao mà biết được? Phải hành nó mở là nó mới cảm thức được, hiểu được cái đường lối phát triển của tâm linh. Nhiều người bị lạc vào trong cái xác, nói tôi sống tôi nhờ cái xác này tôi mới sống, không phải! Cái tâm! Tâm đang điều khiển cái xác, tâm làm thân chịu, tâm ăn bậy thì xác bị hư,

mà tâm nghĩ bậy xác cũng bị hư, tâm làm thân chịu!
Mà cuộc sống tại sao nó có nhiều chuyện uẩn khúc
thắc mắc như vậy? Nhờ những chuyện thắc mắc đó
kích động và phản động nó mới mở trí tôi, tôi mới thấy
rõ vị trí của tôi, cuối cùng của tôi phải trở về với thanh
tịnh tôi mới buông bỏ được cái chuyện động loạn của
trường đời. Chứ lấy gì chứng minh cái hồn tôi bị lôi
cuốn bởi cái xác! Sức mạnh của hồng trần nó hút hồn
tôi, giam ở trong cái xác này. Bây giờ tôi tu, tôi làm
Pháp luân thường chuyển để chi? Để nó nghịch chiều
trở lại nó mới xuất ra. Cái Pháp luân thường chuyển là
xoay cái chiều hướng nó trở lên trên thay vì đi trở lộn
xuống, bị lôi cuốn, thì nó nghịch thì nó mới xuất phát
ra, thuận thiên giả tồn, nó hút nó đi lên!

Cho nên người tu thiên Vô Vi cái đầu bị hút hút hút...
mà không biết tại sao? Nó đang đi lên! Tôi đầu tôi hút
mà tôi không thấy gì hết, nhưng mà nó đang đi lên nó

đang học. Khi mà nó học, nó đi tới đàng hoàng đầy đủ rồi, quân bình rồi tự nhiên nó thấy! Cái thấy của mình cũng trong tự nhiên. Bây giờ mình ngồi đây mình nhìn thấy màu sắc này kia là tự nhiên nó vậy hà, chứ không có pha chế được cái màu nào với màu nào được hết. Thì mình tu thiên nó đổi cái chiều hướng thì tự nhiên nó cũng thấy vậy hà, nó thấy cảnh tiên nhà Phật, thấy rõ ràng! Lúc đó nó mạnh dạn nó đi, nó vui sướng, nó thấy rõ con người sống từ cảnh giới, con mắt giới phàm mở mắt thấy, nhắm mắt cũng thấy nữa. Thì nó đi xe hai bánh, lúc đó kêu bằng đời đạo song tu, rõ ràng, đạo thì tôi đi học đạo với những người đã thành đạo. Chớ còn tôi học đạo với những người chưa biết đạo, giảng đạo, cái đó là trật lất rồi.

Chưa biết đạo giảng đạo là trật rồi, nó chưa hành chưa tới giới đó, nó chỉ nói dóc thoi, nó lý luận thoi, không có tiến được. Rồi bày sự tranh chấp thoi,

không có phát triển. Còn chính mình hành mình đi được, kêu là đời đạo song tu rõ ràng. Ở đời này tôi biết xử trí chuyện đời, tôi học cái nhịn nhục để tôi khai mở tâm thức của tôi thăng hoa đi lên. Còn đạo là về phần hồn phải đi học. Nó phải có cái thử thách ở trong cái giới đó nó mới được lên. Ở đời này muốn có bằng cấp phải qua một cuộc khảo thí, mà muốn đi lên trên không qua cuộc khảo thí làm sao đi lên được? Cho nên cái môn thiền là làm cho con người định! Định nó mới xuất! Nhờ cái pháp để làm cho mình định thì mình phải siêng năng mới làm đúng! Cái chu kỳ nó như vậy!

Con người nó sáu chục năm nó thay đổi một lần. Từ đầu chí cuối, sáu chục năm thay đổi một lần! Cái tâm tình của người sáu chục tuổi nó khác hơn những người ba chục tuổi nhiều lắm. Sáu chục tuổi nó dễ tha thứ hơn! Nó đi theo cái chiều hướng khác rồi. Nó mở

lần mở lần về phần hồn, nó hiểu Trời hiểu Phật, hiểu hiểu hiểu thảo, hiểu nguyên do của sự việc, lần lần nó dễ cảm thức hơn. Cho nên cái luật tự nhiên và hồn nhiên nó như vậy!

Còn người tu là phải hành! Hành là nó tiến sớm hơn, mỗi đêm mỗi hành, không phải đợi tới lúc đó mới mở. Nhưng mà nó tu, nó cố gắng nó tu, ba chục tuổi nó có thể trở nên như ông già chín chục tuổi cũng được nữa. Vì nó thanh nhẹ rồi, nó giải thoát rồi, nó qua cái trướng đó rồi, nó mở trí, nó chứng nghiệm được mọi sự việc ngay trong tâm của nó, nó mới xuất ngôn, nó mới nói chân lý cho mọi người, biết đường tự thức tự đi. Cho nên người tu nó rút ngắn gọn thời gian tiến hóa. Tiến hóa nhanh hơn người thường, trí óc mở nhanh hơn người thường. Cho nên nhiều bạn tu ở đây hỏi trước giờ đâu có biết gì, bây giờ nói chuyện với nó, ngồi nói chuyện người đời nó đâu có thua người

đời! Lãnh vực nào cũng vậy , tự nhiên nó xuất phát ra, nó xuất ngôn rõ rệt nó nói, nó nói thao thao bất tuyệt nó nó hoà.. Nó nó tới đâu là mở đó, mà chính nó là người học. Nhờ cái đời dạy nó chớ không phải lấy ai dạy nó. Đụng cái nào thì cái đó dạy nó. Thành ra nó vui, nó mới học! Nó vui trong đời đạo mà nó tu. Thành ra người tu Vô Vi nó khó buồn lắm!

Người tu Vô Vi mà buồn, lo, mê chấp đó là sai rồi! Tự thức trở về với thanh tịnh mà tiến hóa là đúng. Cho nên có cái phương pháp đầy đủ, lo niệm Phật, làm Pháp luân thường chuyển để khai mở tâm thức, đổi cái chiều hướng, hướng thượng thay vì hướng hạ. Nếu không có Pháp luân thường chuyển thì kêu hướng thượng nó không làm được. Pháp luân thường chuyển rồi nó mở bên trong thì tự nhiên cái ý lực nó mạnh, nó mới hướng thượng, nó mới thấy rõ cái cội kích động mê chấp của thế gian và nó thoát ra khỏi

sự mê chấp của thế gian, thì lúc đó mới thấy vui, nó thấy cuộc sống rõ rệt. Tự nhiên nó như vậy thành ra nó dễ tha thứ hơn người thường. Mọi sự kích động và phản động đến với nó là chuyện tầm thường không phải chuyện quan trọng. Nó giữ sao cái tâm không bị dấy động là quan trọng. Tâm nó không mê chấp là quan trọng. Tâm nó dấy động mê chấp là nó bị đọa địa ngục. Mê chấp là bị đọa địa ngục, bị lôi cuốn bởi sức hút của hồng trần, tranh đua vô lý, rốt cuộc là làm suy yếu tâm thức của chính mình.

Cho nên phương pháp pháp tu Vô Vi là nó rất hiệu lực, giúp đỡ cho tuổi trẻ tiến hóa rõ ràng, thấy rõ vị trí và công năng mình làm, mình tu thiền hàng đêm mà không có uổng phí.. Sự thật mình đã giúp được mình. Con người nó cởi mở là con người trẻ trung. Thức giác cởi mở là con người trẻ trung. Còn ôm chấp phong kiến động loạn áp chế người khác là những người già

nua bất chánh. Già nua mà cộng thêm bất chánh! Còn cởi mở tha thứ và thương yêu là người trẻ trung. Lúc nào nó cũng trẻ trung, vui hòa với các giới, sưởi ấm lòng nó chứ không bao giờ nó bị cô đơn. Cho nên các bạn tu cái phương pháp này thấy ngồi thiền một đồng vậy mà học nhiều chuyện lắm chứ không phải ít đâu. Sáng ngủ dậy thì thấy, có bữa thấy vui, có bữa thấy buồn, là sự kích động mình giải quyết không được là mình buồn. Mà kích động mình giải quyết được là mình vui. Mình lấy cái gì giải quyết. Tâm thức mình tự giải quyết được! Nhờ qua những cơn tu thiền thì tâm thức nó giải quyết! Đụng là nó mở, trí nó khai, nó đi tới cái chỗ thông minh mà nó sợ luôn, nó tưởng đâu là nó nói láo, không phải! Sự thật nó đã tiến hóa tới cái giới đó thanh nhẹ nó mới cảm thức điều đó, nó mới giải mê phá chấp được.

Cho nên đi học không phải học ở trong trường, ba

cái chữ mà người ta chỉ định, không đâu. Học mọi cái hoạt động của mình cũng phải học. Ngay trong gia đình vợ chồng con cái cũng phải học hết. Sự kích động mà mình học được là mình tỉnh, còn mình học không được là mình mê. Luôn luôn sự kích động và phản động đến với chính mình mà mình học thì mình mới tiến. Khi mình học được là mình bước vào một lãnh vực mới, tân trang một khối óc mới để tiến, ôm lấy để tiến thân, thì không còn chuyện khổ đến với mình nữa.

Con người trên thế gian khổ là tại vì họ không hiểu, họ ở trong tăm tối họ mới cảm thấy khổ chớ họ hiểu rồi đâu có gì khổ đâu. Mình coi cuốn phim thấy cái dân ở bên Phi châu họ khổ vậy! Họ đâu có khổ, họ vui, họ nhảy, họ chơi, họ vui, đâu làm gì khổ. Mình sống chưa quen mình thấy người ta khổ. Quen rồi không có gì khổ hết. Chung qui là cái tập quán tự

thức là không có khổ. Niệm Phật là một cơ hội làm relax, khối thần kinh từ bộ ruột tới cái óc, thì mình niệm phải thanh tịnh nhẹ nhẹ. Không phải là tôi niệm Phật để Phật độ, tôi niệm Phật để cho liên lạc với ông Phật, không phải, trật! Niệm Phật là tôi phải thanh lọc. Trong cơn niệm Phật thanh lọc, làm cho tôi nhẹ, từ cái trước đi tới cái thanh, phải relax, phải nhẹ nhàng, mới trở về tự nhiên và hồn nhiên. Khi tôi đi làm về tôi thấy tôi mệt mỏi, tôi vô ngời nhắm mắt tôi dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật tuần tự, tưởng tới đức Phật Di Đà, nhiều chừng nào thì mình được nhẹ chừng ấy.

Hình ảnh của Phật là người đã giải thoát được, thì tại sao mình còn ôm những chuyện nặng trước mà mình cảm thấy mệt. Niệm Phật trong cái ý lực mình, hiểu rõ nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật, như tôi đã từng giảng trong băng. Nghe mà cảm thức được rõ ràng, chúng ta lúc đó chúng ta sống ở đâu

cũng Nam Mô A Di Đà Phật :

Nam thật phương Nam lửa Bính Đinh, trở về Không;

Mô chỉ rõ vật vô hình, cũng trở về Không;

*A Nhâm Quý gồm thâu nơi thận, là thủy điện tương
giao nó cũng trở về không, tất cả nó trở về Không;*

*Di giữ bên ba báu linh tinh khí thần. Tinh khí thần trụ
thì nó hòa hợp với tinh ba của vũ trụ, nó cũng trở về
Không thanh nhẹ.*

*Đà ấy sắc vàng bao trùm khắp cả. Sự liên hệ điện năng
nó hòa hợp với vũ trụ thì nó tỏa ra ánh sáng rõ ràng;*

Phật hay thân tịnh ở nơi mình.

Mình biết vị trí mình đang đứng chỗ nào. Vị trí vô sanh
của mình không có ai có thể phá hoại được. Trong cái

không, từ đó nó tiến về cái không nữa nó mới vững trên đường đạo, mà ôm cái không không cũng không có vững đường đạo. trong cái không mà trở về với không nữa là nó mới là vững trên đường đạo, không còn mê chấp, không còn thù hận, không còn tranh đua chuyện đời nữa, thì lúc đó mình niệm Phật, niệm trong tuần tự là mình mới dần giải được vạn linh trong cơ tạng mình đồng tiến hóa. Đồng tiến hóa thì nó mở nó đi lên hết, thì nó trụ ngay trung tim bộ đầu, nó mới xuất phát mô ni châu, nó mới thấy ánh sáng. Niệm Phật phải hiểu cái ý nghĩa rõ rệt mới niệm được!

Còn niệm Phật mà cái ý sai, cứ nghĩ là niệm Phật để ông Phật độ tôi, trật, không có! Niệm Phật là tôi tân trang cho khối óc, tôi lập lại quân bình để tôi được thăng hoa nhẹ, trong cái ý lực tu học của tôi, tôi tiến tới Phật là tôi tới!. Cái ý tôi tưởng là tôi phải tới! Tôi mới có cơ hội đánh lễ Phật chứ. Tôi vô chùa tôi

phải biết lạy Phật mà tại sao tâm tôi không biết đánh lễ Phật! Cái xác tôi còn biết lạy ông Phật mà cái tâm tôi không biết lạy ông Phật! Tâm tôi biết lạy ông Phật, xác tôi biết lạy ông Phật mới là đúng đường. Trong chùa họ để cái hình ông Phật bằng gỗ, lông giả thành hơn, mà mình không có tâm mình lạy ông Phật không có hiệu lực. Vô chùa cũng lạy mà không có hiệu lực. Mình phải có tâm tưởng tới ông Phật đó là thật, mình lạy mới có hiệu lực.

Thì mình phải niệm Phật làm sao để nuôi dưỡng ý lực mình nó quân bình, tưởng là nó phải đến. Cho nên cái chấn động nó nhanh lắm, cái tia sáng của ánh đèn này nó cũng nhanh lắm, mà mình làm sao niệm Phật để cái tia sáng, tâm thức từ bi của mình nó nhanh nhẹ, hòa hợp với tia sáng thanh nhẹ của Phật đang chiếu thì mình mới đánh lễ Phật được. Cho nên trật cái jeu, trật hết rọi làm sao biết được. Ông Phật ở

một nơi mình ở một ngã làm sao mình đành lễ Phật.

Con thú muốn tới con người phải hi sinh biết bao nhiêu mới được bắt tay con người, không phải dễ! Còn cái này mình tưởng tới Phật thì mình phải xây dựng cái tâm từ bi thì mình mới hòa hợp với diện năng từ bi của chư Phật ban ơn cho mình thì lúc đó mình mới liên hệ được, mới tới Phật được.

Còn không tu mà làm sao tới Phật được. Nói tôi vô chùa tôi bỏ ba đồng tiền phước sương đó là ông Phật phải lo cho tôi sao, nói tâm bậy cái đó là mình có lỗi rồi, chắc chắn đi xuống địa ngục. Nói tôi tới cửa Phật tôi bỏ ít chục đồng bạc đó là ông Phật dẫn tôi sao, không có lợi dụng được cái đó. Cái đó là cái tội lợi dụng, sai rồi, không có đúng. Tu phải có cái tâm, người ta để cái hình là mình lộng giả thành chơn, cái tâm mình thật sự mình tưởng ông Phật, bây giờ mình

mới khám phá ra. Nam Mô A Di Đà Phật làm cái tâm thức nó càng ngày càng nhẹ. Cho nên niệm Phật cho đúng đắn, niệm lúc nào, lúc mình niệm mình relax, buông bỏ hết tất cả những cái gì! Mình niệm Phật mà mình nghĩ mình đang ở thiên đàng, ở chỗ nhẹ chứ mình không phải chỗ nặng đâu, thì mình nghĩ tới đó, cái nghĩ của mình là nó tới nơi rồi, thì chư Phật mới ban chiếu cho mình được. Chứ tu mà không rõ mục đích của mình tu, làm sao gặt hái được sự liên hệ, làm cái gì cũng phải giữ cái mục đích của chính mình, bỏ cái mục đích của mình là đi sai lạc hết trời.

Cho nên những người tu ở đây họ niệm Phật mà niệm đúng đắn rồi họ thấy họ sung sướng lắm, không có gì buồn phiền hết. Nó quen rồi, có gì là nó niệm Phật, có gì là nó niệm Phật, có gì nó cũng niệm Phật, nó rảnh nó niệm Phật, niệm Phật, thét rồi nó hòa tan ở trong Phật giới. Lúc đó cái tâm nó mới nhẹ nhàng và tự

nhiên nó thông minh hơn, học hành hay làm cái gì nó không thấy mệt mỏi, không thấy khổ tâm, không thấy lo âu, không có gì đáng lo đáng sợ hết, nó quân bình rồi, nó đâu có đáng lo đáng sợ.

Tôi nói trong cơ tạng các bạn là nó nhiều lắm, mỗi một tạng là hai trăm năm chục vị tì kheo nó đang theo, tổng cộng một ngàn hai trăm năm chục vị ở trong cơ tạng mình mà mình không có niệm Phật thì nó không có đồng đều. Thì thử chơi đi, bữa nay tôi không có niệm Phật, tôi đi nói dóc, tôi nói thị phi, nói chuyện người ta coi thử tối nay thế nào, nặng trĩu hà, thấy cái đầu óc nó nặng, nó mệt lắm, nó không có khỏe đâu. Cứ nói chuyện, nói xấu người ta coi, rồi tối nay là cái điển nó khác rồi, trong vạn linh mình không có tương ứng, và không có thăng hoa, không có giải mở. Ngay trong gia đình cũng vậy, nói về cái minh triết, nói về cái thiện lành là gia đình nó yên vui. Mà nói

về cái tranh chấp là cái không khí trong gia đình cũng không có tốt, không có hòa khí được. Gia đình không có hòa khí làm sao mà tài vượng, làm sao mà làm ăn được, chỉ tạo khổ thôi. Cái con đường đó là con đường chính, mà cứ nói tranh chấp thù hận là cái gia cang đó là trược khí không, không bao giờ phát triển được.

Nói cái chuyện tu sửa, giải mở, thăng hoa tiến hóa là tự nhiên nó tốt, đối diện với nhau là mọi người được thanh nhẹ. Tại sao ở nhà ngồi khác, rồi tới đây thiền đường có cái gì, cũng căn nhà cũng vậy, mà tại sao tới đây tôi ngồi thấy nhẹ thấy vui, tôi bỏ một lần một hai tiếng đồng hồ tôi tới đây tôi chơi. Chúng tôi đồng thức một con đường cho chung thì đó là một lực lượng mạnh, một cuộc cách mạng tâm linh để giải mở sự phiền muộn sai quấy mà trở về với chơn thật của chính tôi, thì thấy nó khác hà! Những nợ nần đủ chuyện ôm trong óc, ở trong nhà bước vô ở trong nhà

thấy nợ nần đầy hết mà tới đây không có nợ nần gì hết, đẹp mắt hết. Nó niệm Phật, nó ngồi thiền, nó ngoan ngoãn sửa tâm nó, mà ở nhà nó toàn động loạn không. Cho nên mình ở chỗ nào, cái khu nào mà mình chịu tu chịu hưởng thượng niệm Phật đứng đắn thì cũng giúp đỡ được khu vực đó tốt hơn.

Các bạn nghĩ đi, rồi sẽ thấy, từ cái gia căng động loạn mà mình khép mình lo tu, niệm Phật, nhịn nhục, rồi coi thử gia căng đó thay đổi hà, chắc chắn nó phải thay đổi hết, thay đổi tốt hết. Làm chủ ngũ tạng, trong đó biết bao nhiêu, đang sống chung với mình mà không có lập trật tự cho nó làm sao nó sống được, thì nó phải xẹt bậy xẹt bạ chớ. Xẹt bậy xẹt bạ là gây họa cho chính mình thôi, chủ nhân ông chịu trách nhiệm chớ không phải người khác chịu trách nhiệm. Chủ nhân ông sáng suốt thì phải an bài cái chương trình rõ ràng minh triết tiến hóa.

Cho nên ngày nay Vô Vi nó có nhiều chuyện rồi, những sách này sách kia sách nọ để mình đọc, để mở trí, tự thức. Rồi bây giờ cộng thêm cái Mục Bé tám là thực chất sự sống của con người, đọc vô là nó giải mở, mở từ lãnh vực này tời lãnh vực nọ, mở triển miên, đọc chừng nào mở chừng nấy, ngòi thiên nó mới thấy vu, khỏe. Phải nhận thức rõ là điện năng của mình, hướng sai thì mình động còn hướng đúng là mình an vui. Con mắt lấy gì nháy? Cũng nhờ điện năng ở trong cơ tạng nó mới nháy. Cái gì mà làm thành? Thì những sự ăn uống cơ tạng này kia phối hợp của càn khôn vũ trụ, nó mới cấu thành cơ hình đi đứng quyết định được! Chuyện lớn lao chớ không phải chuyện nhỏ đâu, mà cứ khinh thị mình hoài mà không chịu phát triển, bỏ mình luôn, theo vật chất là bỏ mình luôn, theo thù hận theo tranh chấp, theo vật chất là bỏ mình luôn. Không chịu trở về ngòi vị mà phát triển.

Còn tu Vô Vi phải trở về ngôi vị tự phát triển thì cái thức hòa đồng nó mới mở được, thì hai chữ Bình An nó mới đem lại cho chính mình. Còn gặp ai mình cũng gây cũng ghét, chống báng, làm sao bình an, suốt cả một đời không có làm một việc thành, cái đầu óc như vậy là không có bao giờ thành được. Cái gì mình cũng chống báng, nó quen cái nhịp chống báng đi thành ra nó hư, cái thức hòa đồng nó không có mở làm sao mà đem lại sanh khí cho gia cang được. Làm ăn không thành công là vậy, mỗi thứ mỗi so đo mỗi tính toán thét rồi chỉ là hại, hại mình và hại người chứ không có lợi.

Cần tu để mở cái hòa khí! Chánh gốc, có hòa khí nó mới có sinh khí ! Sinh khí nó mới phát triển, làm cái gì nó cũng dễ thành công. Hai vợ chồng không mà không có hòa khí thì cái gia cang không có bao lâu, nó sẽ tiêu tan, phá vỡ, không có tiến được. Chúng

minh rõ ràng là điện năng nó chạy loạn, chạy lộn xộn hết trời, như xe người ta chạy bốn máy mà ảnh chạy còn hai máy với ba máy, chạy cà ạch cà ụi, chạy hoài không có tới thành phố được, làm sao phát triển.

Cho nên trong chùa người ta cũng dạy là ăn năn sám hối trở về với chính mình, nhìn nhận tội lỗi, thành thật với chính mình, thì lúc đó nó mới điều hòa được điện năng trong cơ tạng và khối óc, thì gia cang nó mới được bình an../.

Thành thật cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên